

7 forfattere
7 tekster
2012

7 — 7

Aina Villanger

Tina Åmodt

Bertrand Besigye

Håvard Rem

Kristine Næss

Ingrid Z. Aanestad

Erik Hillestad

SVIK
UNNFALLEN
EKSTASE
SINNE
GLEDE
LIDELSE
FORSONING

PÅSKE+
PASJON

64 opplevelsesdager

25.3 — 27.5.12

Fra inngangen til den stille uke til

1. pinsedag. Pasjon er lidelse og lidenskap.

Lidelse i møte med verdens dødskrefter.

Lidenskap i møte med livets muligheter.

Påske er fortellinger som former vår kultur

og driver mennesket til frihet.

Påske + Pasjon – i regi av

KULT – Senter for kunst, kultur og kirke,

Oslo Bispedømmeråd, Kirkelig Fellesråd i

Oslo og Domkirkeakademiet.

Les mer på

www.paskeogpasjon.no

Påske og pasjon er en tekstvev. I løpet av 64 opplevelsesdager har 77 produksjoner eller verk deltatt i denne veven. Slik har ulike kunstuttrykk blitt knyttet sammen.

Forskjeller er blitt overskredet. Noen av trådene mellom kunstproduksjonene opplever du umiddelbart. Andre oppdager du kanskje først etter å ha forsket i verkets inspirasjonskilder.

Tekst skaper tekst uavhengig av hvilket kunstuttrykk som møter «den skrivende penn». 7 forfattere ble invitert med i tekstveven. Deres oppdrag var å skrive en skjønnlitterært basert tekst, lyrikk eller prosa, etter å ha opplevd musikk, scenekunst, visuell kunst, film, litteratur, arkitektur eller messen. I denne sammenheng er messen forstått som kunstproduksjon.

7 begreper har fulgt Påske og pasjon: svik, ekstase, unnfalighet, sinne, glede, lidelse, forsoning. Disse fikk forfatterne med seg inn i det enkelte møtet med kunstproduksjonene og i arbeidet med egne tekster. De fikk også med Markusevangeliet fra Det nye testamentet. Begrepene og bibeltekstene har fungert som bakgrunnsmateriale. Resultatet er blitt 7 rike tekster som kommenterer de kunstproduksjonene de er blitt en del av.

I det foreliggende heftet 7 – 7 møter du årets tekster. Her blir du også presentert for de enkelte kunstproduksjonene som var utgangspunkt for forfatternes arbeid. Som du vil erfare, er tekstene forskjellige i form og innhold. Noen utforsker nye måter å bruke språket på, mens andre opererer innenfor mer tradisjonelle uttrykksformer.

Det er første året 7 forfattere utfordres til å skrive om en kunstproduksjon innenfor veven Påske og pasjon. Deres medvirkning er av vital betydning for plattformen. Vi er dypt takknemlig for deres bidrag.

Knut Erik Tveit

Prosjektleder for Påske og pasjon

Støttet av:

Eckbos Legat og Bibelselskapet

Design: Rayon

1 — 7

Aina Villanger

—

Kropper knytes, myter knoppes

Villanger opplevet maleriet
Menneskesønnen - av Trine Folmoe
– gjennom scenekunstforestillingen
Den Bortkomne Menneskelighet i
Kulturkirken Jakob.

—
Om produksjonen:
2012.paskeogpasjon.no/1988

Arr:
Den Bortkomne Menneskelighet

Hun synger oss
kropper knoppes, nupper gnikkes
kjødet knuges, sinnet sløres
døtre knytes, myter nytes

Hvilken verden er dette?
Den om kroppen og kunsten
om myten og sannheten
om sangen og bildet
som skal vise oss en annen
Hvor alt kan bli sant og
drømmen virkelighet
Hvor skjønnhet er det gode og det sanne
hvor kropper knytes
med sønner
blir søsken
blir sløyfer
legger seg
står opp, igjen
som Menneskedøtre

Det var en hendelse vi skulle gjennom
en påskeaften i kirka
Vi står i kø, vi vil alle
stå opp
pensjonister og pønkere, kulturkonsumere og kirkegjengere
Vi følges ned i krypten, serveres nattverd på langbord
får spørsmål om vi takler det
– å stå opp, igjen
Vi venter og venter på neste man opp og
klarer vi å stå opp?
Etter fallet, etter søvnen, etter døden? Nei, etter hendelsen
Vi må miste for å finne, forsvinne for å komme tilbake, falle for å reise oss
vi må legge oss for å kunne stå opp, igjen
Vi venter med sjakk og vin og
takler vi å stå opp?

Hun synger oss
kropper knytes, øyne sløres
sjeler skjules, munner åpnes
døtre synges, myter nytes

Vi føres videre til neste rom
får massasje, og en skål i hendene fylt med
det som er vår kropp; jord
Vi skal tilbake til jorda
når vi har stått opp, igjen
Videre opp i kirkerommet
legges vi ned
på senger, synges for, spilles orgel for
mens vi kikker opp på
siste post av gjenoppståelsen
Der oppe er hun;
Menneskedattera
Hun svever over oss
i sin nakne kropp, sier

*kropper knoppes, pust pumpes
sjeler skjules, munner åpnes
jeg synger dere
hender kjæler, fingre fomler
kropper kobles, gynges
lemmer gnis til gummi, blod svulmer årer
binder feber på panner
svinger orgasmer til ordner
døtre synges, myter nytes*

Hvem er denne dattera som synger?
Hun i midten, som synger med farger
som maler helt til
sløret fordufter, sangen slutter
kroppen står opp og tanken klarner
Vi følges ut av kirka
har vi stått opp nå?
Kan kroppsrusen knyte opp hendelsen, løsne traumet
klarne idealet, fokusere godhet
forløse håp?
Kan kjødet forsone unnfalighet, gjenreise fortapelse
lette svik, løse ut sannhet
få oss opp igjen
fra nedleggelsen; krigsmarka, konsumsøvna?

Hendelsen slutta med et bilde
Fikk myten oss opp å stå
blei vi alle nye Menneskedøtre?
Ja så sannelig sier jeg at
dette er et bilde av en av våre døtre
verken hore eller madonna
Dattera som sovner og står opp igjen
som blir voksen, som blir gammel
mister grepet og
finner begreper
Hver morra står hun opp
med kroppen som verktøy
klar for neste lerret
Har armene åpne, og med en pensel i den ene
mikser myter med hender
maler tanker med farger
synger bildet av

*kropper som knytes
øyne som sløres
drømmer som leves
myter som knoppes*

Tina Åmodt

Tolkningen

Åmodt opplevde Jakobsmessen i
Kulturkirken Jakob.

Om produksjonen:
2012.paskeogpasjon.no/1802

Arr:
Studentmenigheten/
Kulturkirken Jakob

Dag for dag blir solen større over trærne. Alt vi vil be om, er at dere ikke brenner brevet. Vi står sammen om dette. Hver for oss har vi grublet mye, og det var tilfeldigheter – som at vi i natt begge kom ned for å gi katten melk, og at almanakken lå oppslått på kjøkkenbordet – som gjorde at vi tok det opp med hverandre. Vi vil understreke at vi er ydmyke mennesker, og vi har – selv ikke i vårt livs mest motstandsløse perioder – glemt lidelsen, og heller ikke har vi mistet nåden av syne når vi har følt oss grusomme og ubetydelige, altså har vi gjort vårt ytterste for å leve fullverdige menneskeliv.

Da datteren vår kom for å fortelle, hadde vi fattet mistanke. Vår første reaksjon – huden hennes var så lys, vi kunne ikke ta øynene fra den nyutsprungne buen før hun igjen dro skjorten ned – var likevel sorg. Også vi tenkte dette ene ordet som mennesket til alle tider har ropt mot himmelen, tørstende etter logiske svar. En av oss falt på kne, hevelsen har gått ned nå. Gang på gang den neste måneden – ofte hysteriske, må vi innrømme – ville vi ha henne til å røpe hvem som stod til ansvar, men hver gang – og dette slo oss hardt – ristet hun på hodet med tårefylte, ja, nærmest undrende øyne.

Å leve med et lyvende barn. Et truet, misbrukt barn. Eller et barn som har invadert det barnet man skjenket verden. Frykten for at dette var vår nye situasjon, tæret på oss. Men samtidig obserte vi det jo, at hun fikk bedret appetitt, dypere søvn. Smilet har i takt med magen blitt større, gapende, nærmest, flere av dere har den siste tida selv kommentert hennes skjønnhet.

Vi vil ikke skrive for langt: Det kom en dag da vi begge sluttet å spørre. Det kom en natt da vi erkjente at det kan komme svar som ingen har forutsett, som ikke finnes inne i de Tekstene vi kjenner. Dessuten vet vi at hun ber, vi hører henne gjennom veggen.

Vi ønsker å bli skånte for hån. Dette har ikke noe å gjøre med opphøyelse. Men vi må få tilstå det nå: At vi synes at historien har stengt oss ute. Antakelig er vi heller ikke de eneste som hele livet har erkjent en viss bitterhet over at våre vitnesbyrd ikke kan kanoniseres. La oss forklare. Vi vet alle at boken, som vi kjenner den, ble komponert av mektige og kloke menn, men vi har i lengre tid mistenkt at de kanskje ikke tok riktige valg. At de forkastet deler av berrettelsen, kanskje fordi de lignet en dårlig versjon av den kjente. Og hvem hadde egentlig rett til å bestemme utvalget? At det aldri siden kunne bli holdt lignende møter? Hva har det gjort med menneskeheten?

Det potensielle alvoret i dette, gikk opp for oss i natt.

Vi frykter at deler av budskapet har gått tapt, i dragsuget etter fortiede. Et kor av stumme kvinner, antakelig. Kvinnene var der, i ørkenen, og i gatene, men ingen av dem skreiv noe ned, kanskje fordi de ikke kunne; men ingen tok seg bryet med å skrive for dem.

Vi har tro på at datteren vår snakker sant når hun ikke snakker. Hun har ikke et språk for dette som muligens har skjedd; i den kanoniserte historien finnes det bare én slik unnfangelse. I den kjente historien skjer gjenkomsten uavhengig av den unge kvinnen. Vi påstår ingenting. Men vi tror – fornemmer - at hun kan bære på en berettelse som ingen ennå har fått adgang til.

Dere kan velge å tro med oss.

Kofferten har vi allerede pakket, og gjemt i kjelleren. Vi forsøker å ikke la henne merke noe, og ber dere om å vise samme varsomhet. Hvis det viser seg å ikke stemme, vil vi ikke at hun skal få inntrykk av at vi er skuffet. Og da kan dere brenne disse arkene. Da kan dere være sikre på at vi alle sammen skal troppe opp hos dere og be om forlatelse. Men når hun drar til sykehuset, vil vi være med. Vi kommer til å be legene om et rom som vender ut mot den gamle kirkegården. Klinikken ligger i fjerde etasje, derfra skal man kunne se himmelen. Det er ikke sikkert at det betyr noe at terminen faller på samme dag som solformørkelsen, ikke i det hele tatt. Men vi skal være tause og tålmodige. Tenke på hvor takknemlige vi er. Når barnet omsider er ute, skal vi løfte det forsiktig opp og ønske det velkommen

3 — 7

Bertrand Besigye

—
Påskepasjonsdiktet Av 2012

Med bibelytringer cannabisberoligerboret inn i skallen,
Bibelytringer utslynget mot forbipasserende gatelangs,
Bibelytringer utladet av en fortellerske,
En fortellerske som neder bibelordene ned i gaten
Slik neglelakk neder seg ned i neglen,
Med bibelytringer til påskens ære, i denne subarktiske by,
Innvevd i mitt bybeboerjeg, står jeg, lyttende,
Mens gaten trekker på skuldrene av bibelytringer,
Mens de forbipasserende trekker på skuldrene av bibelytringer,
Slik Pontius Pilatus vasket sine hender rene for skyld,
Slik staten alltid vasker sine hender for skyld,
Mens et demonstrasjonstog for palestinerflyktninger
Plakathytter og slagorder og avmakter seg forbi,
Bibelytringene er påminnelsen rett i pannen
Om hvor svakt og hvor sterkt ordet er,
Like sterkt og svakt som luften selv,
Luft og ord river opp hustak og hele folkeslag,
Luft og ord anses som ingenting og blåses bort,
Og i svartskykjernen av dette, har menn av Kirken Og Kjærligheten,
Bedt meg tordne og lyne ned poesi om
Svik, ekstase, unnfalighet, sinne,
Glede, lidelse, forsoning...
Og mitt bybeboerjeg, kan bare svare:
Hva dikter mer kaldreperhardt om svik enn 22.07.11?
Hva dikter mer overleverlykksalig om ekstase enn 22.07.11?
Hva dikter mer sløvsinnet om unnfalighet enn 22.07.11?
Hva dikter mer avtrekkeraggressivt om sinne enn 22.07.11?
Hva dikter mer selvredderandpustent om glede enn 22.07.11?
Hva dikter mer skuddsårskrikete om lidelse enn 22.07.11?
Hva dikterer mer familiegjensynsflammete om forsoning enn 22.07.11?
Der bibelen møter 22.07.11, har jeg og du og vi,
Et speilingsøyeblikk, av påske og pasjon.

Besigye opplevet Bibelen fortalt –
av Helga Samset – fortalt på Karl
Johan.

—
Om produksjonen:
2012.paskeogpasjon.no/2004

Arr:
Påske og pasjon

4 — 7

Håvard Rem

—

Det er lenge siden islamdebatten handlet om islam

Rem opplevet scenekunstproduksjonen *Can We Talk About This* på Dansens Hus.

Om produksjonen:
2012.paskeogpasjon.no/2138

Arr:
Dansens Hus

Hvis du sier noe kritisk om islam, handler det ikke først og fremst om islam, men om hvilke motiver du kan tenkes å ha for å kritisere islam.

Et motiv for å kritisere islam kan være at du ikke liker muslimer. Hvis du ikke liker muslimer, er det ikke usannsynlig at du misliker innvandrere generelt. Hvis du misliker innvandrere generelt, må du tillate oss å regne deg for rasist.

Men la oss forsøksvis gjøre et unntak for deg, la oss forsøksvis vurdere deg på et individuelt grunnlag. La oss si at når du kritiserer islam, kritiserer du enkelte sider ved med saklige argumenter, uten vikarierende motiver, kanskje på grunnlag av et personlig engasjement som ikke er grumsete. Kanskje du i sin tid var kritisk til sider ved din egen barnetro.

Men det er lenge siden islamdebatten handlet om islam.

All politics are domestic. All politikk er innenrikspolitikk. Det gode målet helliger de dårlige midlene. Det dårlige målet vanhelliger de gode midlene.

Du kritiserer kanskje islam uten å være rasist, men når du kritiserer islam, løper du likevel rasistenes ærende.

Så å si alle rasister kritiserer islam.

Så å si all islamkritikk er rasistisk.

Kontroll 1:

Hvis du sier noe kritisk om kristentroen, handler det ikke først og fremst om kristentroen, men om hvilke motiver du kan tenkes å ha for å kritisere kristentroen.

Et motiv for å angripe troen kan være at du ikke liker de troende. Hvis du ikke liker troende, er det ikke usannsynlig at du misliker religiøse generelt. Hvis du misliker religiøse generelt, må du tillate oss å regne deg for en hedning.

Men la oss forsøksvis gjøre et unntak for deg, la oss forsøksvis vurdere deg på et individuelt grunnlag. La oss si at når du kritiserer troen, kritiserer du enkelte sider ved den med saklige argumenter, uten vikarierende motiver, kanskje på grunnlag av et personlig engasjement som ikke er grumsete.

Men det er lenge siden en vurdering av troen handlet om troen.

Du angriper kanskje troen uten å være hedning, men når du angriper troen, løper du likevel hedningenes ærende.

Så å si alle hedninger kritiserer troen.

Så å si all kritikk av troen er hedensk.

Vi har erklært hedningene krig. Angrep på troen er et av deres fremste kjennetegn. Hvordan kan vi skjelne deg fra fienden når du ikler deg et av deres fremste kjennetegn? At du ikler deg fiendens kjennetegn, gjør at vi betviler dine motiver.

I dine øyne har du kanskje rene motiver for å angripe troen, men vi må sette spørsmålstegn ved dine motiver. Vi gransker hjerter og nyrer, og dine innerste tanker.

Hvis du er hedning, står du i fare for å miste din sosiale anseelse. Hvis du angriper troen, står du i fare for å miste din sosiale anseelse.

Det er lenge siden en vurdering av troen handlet om troen.

Kontroll 2:

Vi har erklært rasistene krig. Islamkritikk er et av deres fremste kjennetegn. Hvordan kan vi skjelne deg fra fienden når du ikler deg et av deres fremste kjennetegn? At du ikler deg fiendens kjennetegn, gjør at vi må sette et spørsmålstegn ved dine motiver. Vi gransker hjerter og nyrer, og dine innerste tanker. .

I dine øyne har du kanskje rene motiver for å kritisere sider ved islam, i dine øyne er kanskje din islamkritikk en fortsettelse av din kritikk av din egen barnetro, men vi må trekke dine motiver i tvil.

Hvis du er rasist, står du i fare for å miste din sosiale anseelse. Hvis du kritiserer islam, står du i fare for å miste din sosiale anseelse.

Det er lenge siden islamdebatten handlet om islam.

5 — 7

Kristine Næss

Næss opplevet arkitekturen i Bøler kirke – gjennom danseproduksjonen Helligstedet – med danserkunstnerne Solveig Styve Holte, Kristina Sætorp og Elisabeth Breen Berger.

Om produksjonen:

2012.paskeogpasjon.no/2054

Arr:

KULT – Senter for kunst, kultur og kirke og Bølger menighet

barna som sykler forbi deg på vei til kirken bruker hjelm og foreldrene låser syklene fast til sykkelstativet utenfor, det er en moderne kirke, parkeringsplassene er rektangulære og har hvitmalte delelinjer

hva ser du holy holy er kirken en forkledning holy hvilken kirke holder du hellig og mentalt hva er hellig hvilket gulv steinen minner hodet om en gammel skade, steinen er ikke hellig før den ligger i en vegg men veggen er ikke hellig, ikke den første og ikke den andre ikke den tredje og ikke den fjerde, men det mellom veggene er hellig holy holy fordi noen sa "liljene vokser på marken", står liljene med sine trakter vendt opp

dersom rommet er hellig hvilket rom var det første holy holy det opprinnelige var det medfødt en ide en følelse et rom som ekko av et annet men du tenker ikke på kroppen som resonansbunn, at du er hul du hører ikke gjenklngen verken orgel eller gospel, basunenes barokke skremsler du synker eller stiger det hellige er en avsondring ingen heftighet det ligger bortenfor begjær glir øynene ut til siden gjennom vinduet trærne glir videre bilene nede på veien den ene etter den andre selv på en søndag er korset moderne, tornekransen opplyst innenfra, åtte lyspærer og arkitekten lever ennå, hvilken forestilling bryter med en annen hvilken hellighet holy holy blir langsomt demokratisk, en del av livshorisonen hverdagslivet ligner framkomstmidlene, tbanenettet, sykkelstiene hjelmene dinglende på styret eller festet under haka

steinene er lagt, fjellet er bygget inne, men himmelen er ikke tak, det regner inn, den enorme tyngden av takhøyde er løftet av menneskene, vi som var støvet på marken hundre meter under himlingen, ekkoet mellom steinvegger, blafring i flammene fra tente lys, den helt uforståelige rablingen fra en talerstol hengende i luften knugende kjedsomhet i harde benker iskalde kroppar med ytterklær på men rommet holy holy løftet det likevel en hellig ånd i ånden er kroppen lett som i paradiset i paradiset er blomstene klær, begjær ingen skam, glede ingen sorg

den som danser på steingulv får tunge føtter, lav oppdrift
den som står på toppen av berget må før eller siden komme ned
for gud har dratt stigen opp gjennom himmelens port
den som faller til bakken kommer ikke til helvete men treffer
steinen hodet kan du slå deg

det var ikke lenge etter dåpen, de døpte deg så sent at du kunne gå på egne ben til
døpefonten, to år og kunne sitte alene på husken i fart, du lente deg bakover og slapp
taket

for du visste ikke at du holdt deg selv, bakken møtte himmelen og steinen slo
et lite hull i det tynne skallet, bakhodet, skaden var uanselig, skremmende, solen skinte
ned på deg der faren din bar deg i øynene trærne flimret vidunderlig
holy holy

hva er det som holder? ingenting? eller skiftevis alt?
hvem skal ta seg av forvaltningen? en demokratisk delegering av omsorg gud gir fra seg
gud gir fra seg kjærlighet, er ansvaret for tungt for et menneske, det vingeløse
som beveger seg langs bakken, på likefot, skulder ved skulder, hode ved hode
tåler verken tynn luft eller høye fall, skallen er skjør, og lungene,
kirken er ikke lenger et trykkammer
for konvensjonell tilbedelse
av høyere makter holy holy
rommet er en erstatning kirken er en forkledning for kroppen
den er ikke hellig hvis du ikke ser den slik,
men se den som løfter barnet sitt opp og ingen er så trygg i fare, et hellig løft

6 — 7

Ingrid Z. Aanestad

| Ho pakkar barnet inn i eit blått pledd og legg det ved brystet. Det syg stille og sovnar. Etterpå legg ho eit kamskjel over brystvorta og knepper igjen brysthaldaren, seier at det hjelper mot den såre tynne huda. Sola kjem inn vindauget og lagar gule firkantar på veggen.

Mor mi song for meg då eg var lita, seier ho og nynnar, byssa byssa badne, mor hu nysta gadne.

Ho lukkar munnen og ser bort på det sovande barnet i sofakroken.

Eg har ikkje eingong ei barneseng til han.

Eg hadde ikkje det til Linnea heller, ho sov med meg.

Eg såg ein mann på postkontoret, seier eg.

Han skulle senda ei vogge med posten og kjøpte ein rull gråpapir og teip for å pakka henne inn. Det var noko så hjelpelaust ved han, men eg tilbød meg ikkje å hjelpa. Han pakka fjølene i sengebotnen inn i skumgummimadrassen, baksa med gråpapiret rundt og over vogga. Til slutt hadde han pakka inn øvste del, då gav han opp og klistra adresselappen rett på treet, sette vogga opp på pakkebandet, og dytta henne inn.

Eg fortel ikkje at synet hadde fått meg til å tenka på ei utstilling eg var på for nokre år sidan, der små barnekister i tre stod spreidde utover golvet.

Noko rører seg over andletet til barnet, som eit vindblaff eller ein skugge.

Han drøymmer no, seier ho.

|| Eg har nakne føter i tøflene, det er ikkje kaldt. Vindauget er flekkete av skite regn. Dei lysegule tulipanane har opna seg og er mørke i midten. Eg lengtar etter den vide himmelen utanfor ruta, den salte sjøen, det spirande graset gjennom svart dautt gras. Før var det vanleg her at jentene hadde med seg eit egg når dei reiste til kyrkja påskedagen. Dei hadde det under kledda, mot det nakne skinnet på brystet. Etter gudstenesta

Aanestad opplevet Nordstoga
spiller Bach i Oslo domkirke.

Om produksjonen:
2012.paskeogpasjon.no/1996

Arr:
Oslo domkirke

gav dei egget til guten dei elska. Nokre gonger fekk guten lov til å ta egget sjølv.

||| Stronger, free. Eg oppfattar berre dei to orda i songen, så tonar han ut og nyheitene kjem. Eg rører ved brytaren på radioen, slår av, så på igjen. Det er frå Syria. Navnet er eit stikk i brystet. Kampar i Homs, eg ser føre meg militærshjukerhuset der, flimrande på film. Meir velutstyrt enn alle andre sjukehus i landet, men ikkje for å lindra. Eg ser på neglene mine, kjenner tennene i munnen. Ein gut på 13 år torturert, lemlesta, drepen. Ein til, tusen til. Svimerkene på brystet. Ein spesiell teknikk for å knekka bein i ein levande kropp. Den nakne skrekken bak dei veggene.

Eg vaskar hendene. Eg bakar brød. Han kjem med vin. Han tek ut nokre myntar frå lomma og legg dei på bordet. Ute er det blåleg skumring no. Knoppane på den store rogn er tydelege herfrå.

Ps. Opplysninga om påskeskikken med egg på brystet er henta og lett omformulert frå O. Bø: Norske årshøgtider.

7 — 7

Erik Hillestad

—

Smak av kirsebær

Hillestad opplevet filmen Taste Of
Cherry i Kulturkirken Jakob.

—
Om produksjonen:

2012.paskeogpasjon.no/2042

Arr:

KULT – Senter for kunst, kultur og
kirke og Kirkelig Kulturverksted

Det skal skje under et tre.

Et tre uten frukt.

Døden skal komme som en befrier.

Slik mennesket ble skapt i en hage, skal det dø

under et fruktløst tre i en uttørret hage

i et land hvor alt liv er borte.

Et ødslig landskap,

en mann med et forsteinet blikk i en bil.

Dead man driving.

Alt er klart for en befriende utslukning.

Alt som mangler er en hjelpende hånd.

Skaperhånden skal erstattes av en hånd som kan kaste

noen spader jord og forsegle befrielsen.

Fortellingens innerste rom er en bil-kupe.

En mann med sitt sammenraste liv

stirrer på alt han kjører forbi,

ute av stand til å være annet enn en byrde for sine nærmeste,

på jakt etter en barmhjertig samaritan

som kan skjule de siste spor

av det en mor engang fødte.

Den livredde soldaten stikker av.

Den bokstavtro korankjenneren blånekter i ly av Guds bud og haster videre.

Men den gamle vitenskapsmannen vender historien.

Han gjenkjenner seg selv i den ulykkelige.

Han har også vært ørkenens fange.

Med tro på livskraft vil han salve den som lengter etter død.

Med smak av kirsebær vil han vekke sluknede sanser.

Han vil helle olje av ro i sjelens gapende sår.

Men han vil også gjøre det han blir bedt om, dersom livstroen likevel brister.

Hvem av disse tre var den ulykkeliges neste?

I et større rom utenpå det innerste kverner maskiner ubønnhørlig.

Bulldosere får grus og jord til å rase over skyggen av et sammenrast liv.

Steinknuserne maler stein til pukk og sand

foran øynene på en som vil knuse seg selv.

Maskinene former et støvete og karrig landskap,

hvor unge og gamle lever sine liv i trange rammer.

De søker arbeid og felleskap.

De hjelper hverandre som best de kan.

Det ytterste rommet er et sammenrast samfunn,
et land som er på vei mot destruksjon og leter etter barmhjertighet,
hjelp til å glemme livets sødme,
glemme sansenes bruk.
Det skal skje under et tre.
Et tre uten frukt.

Døden skal komme som en befrier og tvinge alle inn i paradisetts hage.
Slik mennesket syndet i en hage, skal det dø i en hage.
Knuses. Smuldre opp som grus og sand under fruktløse trær
Trange rammer skal jage dem tilbake til hagen hos Gud,
og bare der kan sansene brukes, bare der kan det sødmefylte livet oppstå.

Den barmhjertige vitenskapsmannen hadde levd i de samme tre rommene,
men ble reddet av frukten av morelltreet han ville henge seg i.
Smaken av sødme åpnet øynene hans.
Duften av høst skapte ny vår.
Han åt seg til et nytt liv.
Han ber den ulykkelige åpne øynene og se.

Natten kommer og når sin bunn av mørke, torden og regn.
Brått revner forhenget og blendverket avsløres.
Det landet hvor alt liv var borte oppstår
og viser sin fruktbarhet under fasaden av støv og sorg.
Kokongen brister.
Det var bare en film.
En tilværelse av forstillelse.
Treet bærer hvite blomster.
Blomster som blir til frukt:
Kirsebær til å nyte.

Det innerste rommet fylles av lys,
det neste av grønt gras,
frisk vårvind, latter og sang.
Det ytterste rommet mister tvangens kraft.
Selv soldatene ler og rekker hverandre kirsebærblomster.

Tre rom hvor livet styres mot stupet.
Tre menn blir tryglet om barmhjertighet.
Et blendverket av støv, sorg og tørke avsløres av den ene barmhjertige.
Av hans tro på livet.
Alle rom forsones.
Lys og duft av kirsebærblomst strømmer igjennom dem alle.

K
NFALLENHET
STASE
NE
EDE
ELSE
RSONING